

talnál és mivel az ideiglenes nyugta bejelentésének határ-ideje 1923. évi november 25-én járt le, a két napi késedelem miatt az illetékszabályok 129. §-a alapján csupán az illeték összegének egynegyed részével egyenlő bírság jár, amiért is a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

A váltó alapján előjegyzett zálogjog igazolására szolgáló bekelezési engedély illetékötelezettsége független attól, hogy a váltó illetéke az okirati illetékre kiegészített. (Közigazgatási Bíróság 4239/1928. P. szám.) Nem vitás, hogy a panaszosok ellen 4 drb egyenként 90.000.000 koronáról kiállított váltó alapján a zálogjog 360.000.000 K erejéig a hitelező F. E. javára előjegyeztetett és a zálogjogi tkvi előjegyzése előtt a hitelező a váltók illetékét II. fokozat szerint megfelelő illetékre kiegészítette. Nem vitás továbbá, hogy az előjegyzett zálogjog igazolásául panaszosok oly nyilatkozatot állítottak ki, amelynek alapján a zálogjog a hitelező javára bekebelezhetővé vált. Ez a nyilatkozat csak 20.000 K bélyeggel volt ellátva és a lelet a panaszosok terhére az ill. díjj, 54. tétele alapján a II. fokozat szerint járó 5.400.000 K illetékből hiányzó 5.380.000 K = 371 aranykorona 03 f erejéig felvétellett.

A bíróság az ezen lelet alapján történt 371 aranykorona 03 f egyszeres illeték kiszabását jogosnak, valamint a felemlt illeték helyett az egyszeres illeték összegével egyenlő bírság kirovását az okirat illetékkiszabás végett való bemutatásának elmulasztása miatt találta helyén valónak.

A m. kir. pénzügyigazgatóság végzése helyesen utalt arra, hogy a váltóknak a zálogjog tkvi előjegyzése alkalmával megfelelő illetékre történt kiegészítése nem érinti az előjegyzet zálogjog bekebelezhetővé végett külön okiratban adott engedély után az ill. díjj, 54. tétele szerint járó II. fokozatú illeték lerovása iránti kötelezettséget. A panasz idevonatkozó része tehát nem bír alappal.

Készfzetői kötelezettségnek harmadik személy által való elvállalása ügyletújításnak tekintendő. (Közigazgatási Bíróság 5666/1928. P. szám.) Panaszos azt vitatja, hogy az ugyanazon kötelezettség tárgyában a készfzetői kezességnek több egyénre való kiterjesztése után csak az állandó összegű 1 P 60 f illeték járna.

A panaszos álláspontja téves. A bély. és ill. szab. 52. §-ának a) pontja értelmében ügyletújításnak tekintendő a szerződések megerősítése, módosítása vagy megváltoztatása, ha ehhez harmadik személy járult hozzá és az új ügylet feletti okirat után az ügylet jogi minőségének megfelelő illeték jár.

Az illetékezett, 1927. május 11-én kelt okiratban a panaszos céggel szemben, a vele üzleti összeköttetésben álló ifj. Sz. G. tartozásáért, eredetileg Sz. N. G. és neje által előbb

35,000.000 K, utóbb 65,000.000 K, összesen 100,000.000 K – 8.000 P erejéig történt jelzálogjogi lekötés, a nevezett Sz. N. G. és neje által további 4.000 P biztosítéki tőke jelzálogjogi lekötésével, 12.000 P-re emeltetett és ugyanezen okiratban az ifj. Sz. M. és Sz. J. ugyancsak készfizetői kezességet vállaltak és Sz. G. a panaszos céggel szemben való üzleti tartozásáért, ingatlanaikra a panaszos cég javára 12.000 P erejéig zálogjogi bekebelezést engedélyeztek.

A m. kir. pénzügyigazgatóság Sz. M. és Sz. J.-nek az okiratban történt 12.000 P készfizetői kezesség vállalásából kifolyólag csak a Sz. N. G. és neje által vállalt 4.000 P további jelzálogi biztosítékot felülhaladó 80.000 P után találta az illetéket külön kiszabhatónak.

A bíróságnak felfogása szerint azonban Sz. M. és Sz. J. az ifj. Sz. G. üzleti tartozásáért Sz. N. G. és neje által vállalt kezességhez, az egész 12.000 P erejéig járultak hozzá mint harmadik személyek, tehát az egész 12.000 P erejéig Sz. M. és Sz. J. által vállalt új készfizetői kezesség mint ügylet-újítás az ill. díj 60. tétele szerint a kötelezettség értékéhez képest lett volna illeték alá vonandó.

Nem sérelmes tehát a panaszos cégre nézve, ha a másodfokú határozattal csak a 8.000 P készfizetői kezesség után rovatott meg II-fokú illetékekkel és így a panasznak nem volt hely adható.

A földbirtokkal kapcsolatos versenylótenyésztésből származó jövedelem nem tartozik általános kereseti adó alá. A versenystálló jövedelme általános kereseti adó alá tartozik (Közigazgatási Bíróság 143. sz. jogegységi megállapodása.) Az általános kereseti adóról szóló 1927. évi 300/P. M. számú H. Ö. 4. §-ának 1. pontja szerint nem tartoznak kereseti adó alá a földadó alanyainál a mező- és erdőgazdasági termelés, szőlő- és kertmívelés, továbbá az ezekkel kapcsolatos mellékiparágak jövedelmei, ha ezek a saját nyers termékeiknek ipari feldolgozás nélkül való eladására szorítkoznak. Vagyis az őstermelésből származó jövedelem nem esik általános kereseti adó alá, mert ez a jövedelem a földadó tárgya és ugyanazt a jövedelmet kétféle hozadéki adóval terhelni nem lehet.

A felvetett elvi kérdés eldöntésénél tehát csupán az lehet irányadó, hogy a versenylótenyésztés és a versenystálló tartása az őstermelés keretébe tartoznak-e. A földmívelés az állattenyésztéssel együtt alkotja a mezőgazdaságot és úgy a földmívelés, valamint az állattenyésztés, őstermelés. Az állattenyésztés egyik ága a lótenyésztés és a lótenyésztés legmagasabb foka a telivérttenyésztés. A versenylótenyésztés tehát az őstermelés keretébe tartozik és az ebből származó jövedelem nem esik általános kereseti adó alá.

A versenystálló tulajdonosa a telivérttenyésztésű lova-